

Verden begyndte på Bakkevej i Thisted

af Niels Nørgaard Nielsen

Barndomserindringer fra Bakkevej, Solbakkevej, Dr. Louises Børnehave og Borgerskolen i Thisted. Tiden er fra slutningen af 1950'erne og cirka et årti frem.

Da mine forældre, Else Nørgaard Jensen og Helge Nielsen, i 1953 blev gift og far havde fået arbejde på Thisted Gymnasium og mor på Borgerskolen, købte de huset på Kronborgvej 13 af muremester Nørgaard, der selv havde bygget det nogle år før. Funderingen var åbenbart ikke helt god, for han kom til at lave en del gratis arbejde efter handlen var indgået. Der skulle mures mere fundament under ydervæggene. Det skete efter sigende under indædt salmesang.

Huset var i to etager: Øverst var der entré, gang, lille værelse, lille køkken, lille badeværelse, soveværelse og to stuer og så en dejlig altan med dør fra dagligstuen. Den dør var altid lukket om vinteren med en dobbelklædning, foret med sammenkrøllede aviser. Døren fra køkkenet og ud var også lukket af om vinteren og trætrappen udenfor sat i kælderen.

Huset set fra Kronborgvej 1957.

I underetagen var der midt i huset et lille fyrrum med koksovn, en »kalorifere«. Den varmede huset op ad luftkanaler. Der må også ha' været en vandkedel, for i enkelte rum, nemlig mit værelse, køkkenet og badeværelset, var der radiator. Det hændte, at fyret skød låget af. Et ordentligt »puff« og en klappen, når låget faldt ned igen. Så fik far travlt. Der var foruden almindelige kælderrum og koksrum (under mit værelse) en stue (under dagligstuen), som kun blev benyttet til gæsteværelse – først og fremmest når morfar var på besøg. Han boede en gang imellem hos os en uges tid. Så skulle der gerne være »Bror Kalle« eller »Svend Nicolajsens orkester« i radioen. Det var nok meningen, at jeg med tiden skulle overtage dette værelse som mit, men vi flyttede inden jeg blev stor nok til at bo dernede i kælderen. Under spisestuen og altanen var der en garage, som før vi fik Anglia'en var roderum og værksted, som dog ikke blev brugt så voldsomt meget, da ingen i familien var særligt praktisk begavede. Dog husker jeg en gang, jeg sammen med min far lavede en slags legetøjsbil. Så vidt jeg husker en meget særpræget konstruktion. Nogle klodser (af købt høvlet træ) blev også fremstillet her. Én af disse endte i øvrigt nogle år senere i udboret tilstand som pibe, der stoppet med tørrede egeblade sendte en ven og mig grønne i hovederne i gulvet.

Huset havde godt nok adresse på Kronborgvej, men man havde mere på fornemmelse, at det hørte til Bakkevej, som var et lille kvarter for sig, bestående af vores hus, et hus mere

Dagligstuen 1959 – far, mor og mig.

og gården Solbakken, som var nedlagt som gård. Både stuehus og udbygninger var nu beboelser.

Lige oven for os, i den ende af huset der vendte ned mod os, boede Carl og Grethe Nielsen. Carl var varmemester på sygehuset og Grete arbejdede også dér, vistnok som ele-

Grethe, Inger Marie og Carl Nielsen 1956.

vatorfører, men det var vist først senere. Deres datter, Inger Marie, der var et års tid eller to ældre end mig, legede jeg meget med. Det var altid dejligt at komme på besøg hos Carl og Grete, her var hyggeligt. De havde et isskab. Sådan et havde jeg aldrig set før og heller ikke siden. Carl hentede isblokken nede på Andelsmejeriet, svungede den op på skulderen og kørte på cyklen hjem med den og kom den ned i isskabet, hvor den så stod og kølede, mens den smeltede. Skabet må have været gammelt. Der var løvefødder på skabet. Der var også løvefødder på deres badekar. Carl var ivrig fritidsgartner på et jordstykke nord for huset, der hvor kapellet nu ligger. Fra dette jordstykke havde han gennem en låge nem adgang til arbejdet på sygehuset. Han avlede masser af kartofler, hindbær og sikkert meget andet. »Kartøflerne« købte vi altid af ham, når han havde dem nye og nyopgravede.

I den anden ende af huset, længst væk fra os, boede familien Elkjær. De havde bil, en

Hansa stationcar. Han var vist forsikringsmand. Senere blev parret afholdte bestyrere på Søbadet.

Oppe ovenpå boede Torben, der var lidt yngre end mig, sammen med sin mor. Senere flyttede de over i længen længst ud mod Solbakkevej. Torben legede jeg også en hel del med. Han blev senere slået ihjel, da han en sen aften på sin motorcykel kørte ind i en harve efterspændt en traktor uden lys.

I det gamle stuehus boede familien Sunesen, der passede Gulf-tanken nede på havnen. Han var en hyggelig fætter, fruhen kan jeg ikke huske. De havde et par piger på min alder, nemlig Pia og Søs, som jeg legede en del med. De flyttede til Viborg, hvor han blev bestyrer af en tankstation.

I en bygning længere ovre mod sygehuset boede Langballe, der var medejer af farvehandlen Langballe og Jensen på Storetorv. Han var rødhåret og cyklede altid energisk til og fra arbejde. En familie mere må have boet i det hus, men dem kan jeg ikke huske.

Jeg snakker med fru Povs 1956. Æggepakkeriet i baggrunden.

I husene nede langs Kronborgvej boede først familien Povs. Fru Povs var barnepige for mig, når mine forældre skulle i byen. Det var også hende, der pudsede messing og sølvtøj for mor, som hadede den beskæftigelse. Jeg var kun inde hos fru Povs enkelte gange. Det virkede utroligt gammeldags derinde. Manden, der var fisker, lå og sov på sofaen. Det var også fru Povs, der passede hus og potteplanter, når vi var væk i længere tid. Særligt glad var jeg, da hun havde stillet en lille kaktus til mig, da vi havde været i Harzen i 1958. Kaktussen blev siden meget stor og havde enorme hvide blomster – sommetider flere på én gang. Jeg havde den og dens aflæggere i mange år.

Nabo til Povs var familien Beck, som vi ikke havde meget med at gøre. Fruen hængte altid, iført storblomstret kjole, vasketøj op i lange baner, mens radioen gjaldede ud over kvarteret med sangen om Klaus Jørgen og andet af samme skuffe. Så var hun ligesom stemplet efter mors univers. Et par sønner arbejdede i byen, vistnok på slagteriet, og så vældig stærke ud. De kunne bl.a. cykle op ad Bakkevej så let som ingenting – og dengang var der ikke noget, der hed gear på cyklerne. Manden var »usynlig«. Kun en enkelt gang husker jeg at have været inde hos dem. Det var en Skt. Hansaften, hvor der blev brændt bål. Der var også noget med at smide benzin på bålet og slukke en cigaret i en kop benzin. Råt!

Ovenpå Povs og Beck boede en forhutlet, ældre kvinde. Der gik mange rygter om hendes meriter under krigen og om hendes trang til flasken. Vi børn opfattede hende nærmest som en slags heks. Hun havde gråt tjavset hår, bundet op af et tørklæde med knude i panden.

Der var nogle flere huse nede ad vejen, men hvem der boede der, husker jeg ikke. Allerlængst nede, på vej mod Grønningen, lå sygekassekontoret, som så ret kedeligt ud. Hertil gik min verden. Min verden sluttede ved det store træ, der stod i fortovet ved vejen op til

Yderst til venstre Povs' hus, vores i midten. Langballe boede i den ene del af dobbelthuset til højre for os. Yderst til højre ses Solbakken. Billedet er fra 1957. Sygehusbyggeri i baggrunden.

sygehuset. Her gik jeg ned og ventede, hvis vi fik besøg af nogen, der kom med rutebil. Det kunne være faster Agnete fra Erslev eller morfar fra Tødsø.

Smiths fabrikker

På den anden side af Kronborgvej, op mod gymnasiet lå Smidts fabrikker. Det var én af byens største arbejdspladser, hvor der blev fabrikeret skjorter. Det vidste jeg nu ikke så meget om. Det, der optog mig mest, var de store bogstaver, der dannede fabrikkens navn »VAL-DEMAR SMITH« udenpå bygningen. Det var af dem, jeg lærte at kende de store bogstaver. De manglende lærte mor mig, så jeg kunne rimeligt tidligt alle de store bogstaver og kunne derfor skrive brev både til tante Margrethe i Tødsø og faster Agnete i Erslev. Omhyggeligt dikteret bogstav for bogstav.

Det andet, der var spændende ved fabrikken, var, at den havde en hest og en hestevogn, som

de brugte en gang imellem til transportopgaver i byen. Om det mest var for sjov, står hen i det uvisse. Men spændende var det, hvis man fik øje på, at porten lige overfor os blev lukket op, og hesten kom klaprende ud forspændt en vogn med gummihjul. Af én eller anden grund stod kusknen op, når han kom kørende.

Den tredje ting, der gjorde fabrikken berømt, var dens kasser. Hvordan man fik fat på sådan én ved jeg ikke, jeg var aldrig selv så heldig, men dem der fik fat i sådan én, en Smith-kasse, havde masser af materiale til sæbekassebiler og hulebyggeri.

Neden for Smiths fabrik lå æggepakkeriet. En stor rød bygning, hvor æggene blev kontrolleret, stemplet og pakket til salg. Nede på hjørnet, lige overfor det store træ, havde Spangbergs kafferisteri til huse. Tit kunne man lugte, hvad der foregik. En liflig duft, der dog sommetider blev lidt branket – måske havde de haft lidt for meget fut i risteriet. Tænk at kaffe kan brænde på.

På Kronborgvej, efter den var drejet mod nord, lå en mølle uden vinger. Jeg havde som helt lille fået at vide, at den var gået i stykker, omdøbt til »døkker«, så det var Døkkermølle. Den blev raget ned og en slagterbutik bygget på stedet. Eneste minde om møllen var et gammelt møllehjul placeret ved slagterbutikken.

På Kronborgvej var det altid Post-Mads (eller var det Post-Madsen), der kom med breve og Jyllands-Posten. Han havde rød uniformsjakke, sorte bukser, sort kasket og en stor lædertaske. En ældre, lun herre, som desværre blev afløst af mere anonyme fremtoninger. Når Jyllands-Posten var kommet, skulle der læses »Ridder Rap« og de andre tegneserier.

Om hverdagene kom posten med Jyllands-Posten og om eftermiddagen kom et avisbud med Thisted Amts Tidende. Søndagsavisen derimod måtte vi selv hente. Da jeg blev omkring 7 år, blev det mit job. Jeg skulle købe rundstykker hos bager Enggaard og Aalborg Stiftstidende fra kiosken ved siden af. Den solgtes ud ad vinduet i Østergade. Det var nemlig sådan, at kiosken ikke måtte have åbent om søndagen. Den ret var forbeholdt bagere og kirken, så en ældre herre sad ved vinduet og solgte avisen. Jeg skulle strække mig alt, hvad jeg kunne for at nå op til ham med de 50 øre, avisen kostede og for at få den udleveret. Omgåelse af lukkeloven, tja. En gang var avisen steget i pris, uden at vi vidste det. Jeg fik lov at skylde de 10 eller 25 øre til næste søndag. Senere blev der stillet en kasse med aviser op ved kioskens indgang, og man skulle putte penge i en blå metalkasse hængt på siden af den.

Solbakkevej

Ude på Solbakkevej var der anlagt kolonihaver. De fleste grunde var kun bebygget med typiske kolonihavehuse af træ, men på nogle af grundene var der bygget rigtige huse, enkelte endog temmelig gamle. Drypvist må de være

Bakkevej var først en grusvej. I 1957 blev den asfalteret.

kommet til. F.eks. boede Olga-Palæ længst ude i noget, der må have startet som et kolonihavehus. Lidt længere ude var der stadig regulære kolonihaver. Nabo-Claus kaldte dem Slagger-haver, et navn der ikke giver mening. Der hvor Sidevejen drejer fra, skiftede Solbakkevej karakter fra asfalteret vej med fortove til grusbelagt kolonihavevej. Over indkørslen var der opsat et stort hvidt skilt.

Da huset på Kronborgvej blev solgt til sygehuset, og vi sad til leje i eget hus for god betaling, begyndte familien at se sig om efter et nyt sted at bo. Der blev i første omgang kigget efter huse til salg, men ingen var helt »rigtige« til os. Enten for store, for gamle eller for små eller også lå de et forkert sted i byen. Et hus blev afvist som mulighed, da fru i huset skældte voldsomt ud på sine børn. Der var vel heller ikke noget, der hastede.

Dog kunne det snart konstateres, at planerne om sygehusets udvidelse og deres køb af vores hus på Kronborgvej 13 blev mere konkrete, og da det ikke syntes muligt at købe eksisterende huse, købte mine forældre, nok i 1960 eller 1961, en stor grund ude på Solbakkevej. Den lå mellem nr. 42 og nr. 48, altså tænkt som en dobbeltgrund. Skulle den være delt op, ville det være blevet til to meget tynde og lange tarme.

Jeg, Claus og Henning på taget af havehuset 1963.

Da nummeret 46 for min mor var urent (udlejningsbiler havde kendetallene 46!) blev det til nr. 44. Den forrige ejer var gået i gang med at grave ud til kælderen til et hus, men var aldrig kommet ret langt. Han havde sandsynligvis med håndkraft og trillebør gravet et gevaldigt hul et godt stykke ned i kridtet og dyngerne af kridt og jord lå og rodede ved siden af. Der var mange frugttræer og buske på grunden. Ud mod vejen var en række æbletræer og længere tilbage bl.a. et pæretræ – det eneste der senere fik lov at blive. Bagest på grunden var anlagt en lille have med et gult træhus. Huset bestod af et lille hyggeligt rum og et siderum, som nok har fungeret som køkken. Der lugtede på én gang muggent og hyggeligt derinde. Vi brugte det aldrig, når vi var derude, jeg tror mor syntes

det var ulækkert. Senere brugte jeg det som legehus og jeg kom til at holde meget af det. Jeg og kammesjykkerne så mange muligheder i det, navnlig hvis det blev ombygget en smule. Vores aktiviteter medførte dog på en måde, at vi efterhånden nedbrød det. Blandt andet lavede vi hul i taget, så vi kunne komme op og kigge over til naboens høns. Materialerne brugte vi senere til at afstive en delvist underjordisk hule, vi byggede.

Da der i løbet af 1961 kom realiteter i et kommende husbyggeri, kiggede vi først efter tidens modedille, nemlig typehuse, bl.a. Højslevhuset, som blev bygget mange steder. Det var dog heller ikke helt »rigtigt«. Vi kom i kontakt med tømrerfirmaet Mortensen og Sønner, der også havde slået sig på typehuset. Arbejdsdelingen i firmaet var den, at gamle Mortensen gik og hyggede sig og snakkede med folk. Én af sønnerne, der boede på Kornvej, var arkitekt og en anden var tømrer. Der var vist også en tredje søn, det kan have været noget med økonomi han passede. Far og mor var i hvert fald faldet for et hus, de havde bygget og kontaktede derfor firmaet. Det med typehus skulle man nu ikke tage så tungt, for mine forældre tegnede nu lige så meget på store stykker papir, som arkitekten gjorde. Arkitekten omsatte det så til praktisk husbyggeri. På den måde var huset et Else-Helge-Mortensen typehus. Det var murermester Hebsgård fra Kronborgvej, der stod for murerarbejdet, Mortensen for tømrerarbejdet, installatør Pihl for det elektriske og en VVS-istallatør (Handest?) for rørinstallationerne. Malerarbejdet har sikkert Hyllested stået for.

Fjernvarmen

Da vi skulle bygge huset på Solbakkevej 44, var der planer om at lave fjernvarme. Fjernvarmen var allerede etableret i nogle områder, men agenten for foretagendet (han havde kontor

Far lægger mønster ved grundstenen. Murermester Hebsgaard kigger til. 1962.

i Rosenkrantzgade) lovede, at anlægget ville være udbygget til også at omfatte Solbakkevej, når vi skulle flytte ind. Det kom nu ikke til helt at gå sådan. Derfor var vi nødt til allerede hen på efteråret, mens huset blev bygget, at stille et koksfyre op. Problemet var jo, at der ikke var skorsten i huset. Det løste håndværkerne ved

at mure en sokkel til skorstenen inde i baggangen, hvor fyret skulle stå og oven på soklen at hejse et tykt eternitrør ned gennem taget, som blev tættet så godt, det nu kunne lade sig gøre rundt om skorstenen. Da skorstensfejeren kom og skulle syne anlægget, fik han nærmest grineflip: Noget så ulovligt havde han da aldrig set før – så på den konto fik vi lov at bruge det vinteren over! Far skulle så hver morgen og aften gå turen ud på Solbakkevej nede fra Kronborgvej for at fyre og på den måde holde huset varmt, indtil vi flyttede ind 24. november 1962 – og vinteren igennem. Først om foråret blev fjernvarmerørene gravet ned, og vi blev koblet på. Rørsystemet i baggangen skulle jo så stilles om fra koksfyret til fjernvarmen. Det var vist yngste lærling, der fik den opgave. Han skruede og savede rørstumper til og satte det ene knæk ved siden af det andet, så det lignede noget, Robert Jacobsen ville have været stolt af. Da lærlingen glad præsenterede sit værk for smedemesteren, fik staklen grinende at vide, at sådan en installation da kun plejede at fylde det halve.

Rørene ude i gaden blev lagt ned af murermester Andersen. Han havde før kun haft en

Der harves med forspand af nordbagger 1963.

Claus med Doggi, far rydder sne – og jeg sidder i en hule. 1966.

lille geschæft, men han bød ind ved licitationen, og han var billigst. Der blev gravet grøfter i fortove og veje, støbt render og lagt rør ned og derpå isolering og lukket af med betondæksler, inden hele herligheden blev dækket til, og der blev asfalteret. Det lave bud, eller manglende kendskab til fjernvarmeledninger, resulterede i utallige brud og navnlig at fortovene, hvor der var fjernvarmerør, normalt om vinteren aldrig skulle ryddes for sne – den smeltedes af de dårligt isolerede rør, lagt ned i en meters dybde!

Da vi skulle have anlagt have på Solbakkevej, gik vi ikke til byens største gartner, nemlig Gade, der boede nede på Nørre Allé. Af én eller anden grund tvivlede mine forældre på hans evner. F.eks. sagde far at han sprøjtede for augustmider med Thisted-øl. Derimod fik de fat i en ældre gartner, Thorsen, som møjsommeligt gik og anlagde haven, efter at en mand med nordbagger, plov og harve havde gjort det grove arbejde. Der blev lagt mursten som kant på plænen, som blev anlagt med bløde sving

og enkelte rette vinkler. Udenom blev der sat stauder og ind langs huset noget stedsegrønt og stikkende. Nede bagved okkuperede jeg den del, der egentlig var tiltænkt køkkenhave. Det var der ikke nogen, der gjorde indvendinger imod – nok nærmest lettelse over at så slap de da for plagen med at skulle passe en køkkenhave. I baghaven lavede jeg og gutterne først Troldeby med støbt bassin til skibene, byggede huler og til slut en knallertbane.

I nr. 48 boede terrazzo-mester Søren Nielsen og Eva med de mange børn: Connie, der blev damefrisør, Preben der læste meget, Frede, der efter et forsøg som købmandslærling blev bogtrykker, den krølhårede Hannah og endelig Claus, der blev min meget gode ven.

Søren Nielsen havde sit terrazzo-værksted hjemme, så det både larmede og støvede ovre fra ham. Han havde både anlæg til tørslibning og til vådslibning. Foruden ham selv arbejdede Åge, der boede på hjørnet af Solbakkevej og vejen længere ude, i firmaet. Snart købte Søren Nielsen dog en lille industrigrund ude i det nye

industriområde, og så blev forholdene mere civiliserede på Solbakkevej. Til arbejde havde han altid en lille lastbil og en stor grå Vauxhall til at transportere familien rundt i. Familien havde hund, en cockerspaniel. Den første, som jeg husker de fik som hvalp, var sort. Da den var helt ny, havde den tøjklammer i ørerne, når den skulle spise, for ikke at få hår i maden. Det var nok den familie på Solbakkevej, vi fik mest at gøre med. Herligt ukomplicerede og ligefremme. Godt nok kunne Søren være noget brysk i sin fremtoning, men der var ikke ondt skabt i ham – man skulle blot vænne sig til hans facon.

På den anden side, i nr. 42, boede også en familie Nielsen. Manden kørte som vognmand for DSB. Han gik altid i blå arbejdstøj og havde en sort DSB-kasket på hovedet. Konen var mest kendt for sit råberi fra trappen til familien: »Æ eed æ færre« kunne hun finde på at råbe, når det var spisetid. Datteren Karen Marie var et par år ældre end mig, så det var begrænset, hvor meget vi havde med hinanden at gøre. I deres kælder boede der folk til leje. Én af dem havde for vane at stille sin blå-rustne Hansa-stationcar foran vores grund. Det var far og mor ikke så begejstrede for, men måtte jo finde sig i det. Lige til en dag bilen stod der uden nummerplade. Så var det for galt, og far gik om og talte lige ud af posen. Så kom bilen væk.

I nr. 50 boede en familie, vi aldrig rigtigt fandt ud af. Moderen hed June. Manden kørte vist lastbil, men vi så næsten ikke noget til ham. De havde et par børn, en lille fyr der hed Kalle – han ville aldrig klippes, så han så tit ret Beatlesagtig ud. Der var også en pige, lidt yngre end jeg, Lilly eller noget i den stil hed hun. Vi legede en gang imellem sammen, i hvert fald hvis Claus var med. Oppe på loftet boede »Den Gamle«. Det var bedstemoderen. Hun gik altid helt i sort, havde knold i nakken og havde ry for at være usædvanligt galsindet. Derfor var det

os en stor fornøjelse at skyde ærter på hendes vindue med pusterør. En gang gik der rygter om, at »Den gamle« ville tale med os. Vi fik gevaldigt travlt med at komme væk. Det viste sig, at det var Claus' mor, der åbenbart i huset også gik under den betegnelse, så vi slap med skrækken.

Skråt overfor ned mod byen boede hr. og fru Schultz Jacobsen. Han var erhvervsvejleder, et job der i hans verden havde stor betydning, så han opførte sig med værdighed, tit noget af et skuespil. Det var et syn for guder, når han om morgenen gik ud til sin hvide Renault Dauphine, som holdt ved fortovskanten. Han låste omhyggeligt bilen op, stillede tasken ind i bilen, afførte sig sin frakke, sin bløde hat og sit grå halstørklæde og lagde det alt sammen pænt ind på bagsædet, inden han roligt gik udenom bilen og satte sig ind, startede bilen og kørte på arbejde. Samme opvisning, nu i modsat rækkefølge, når han hen på eftermiddagen kom hjem fra arbejde. Der var vist også et par børn, men dem så vi aldrig noget til.

Overfor os på Solbakkevej boede mekaniker Nørsgaard, der havde værksted bag huset. Her fik vi bilen ordnet, efter at mor ikke længere var så gode venner med Ford, som hun havde været til at begynde med. Nørsgaard havde en datter, Lotte, som var lidt yngre end mig. Det var sjovt at lege i de udrangerede biler, der stod rundt om værkstedet. Navnlig husker jeg en gammel Ford A, som vi holdt meget af. Senere slog han sig ned som bremse- og koblingsspecialist – så måtte der findes et nyt værksted. Hans kone, Musse, døde af kræft. De nåede lige at holde sølvbryllup.

Mellem Schultz Jacobsen og mekaniker Nørsgaard boede Elly Skyth, der var Søren Nielsen søster. Hun boede der sammen med sine to døtre Helen og Karin. Elly passede fragtindleveringen på rutebilstationen, den ene af døtrene blev sygeplejerske og den anden vist noget på kontor.

Gik man ad grusvejen forbi Nørugaards værksted, lå en lille landbrugsejendom. Her boede Kronborgmanden Kjeldsen. Han havde før ejet Kronborggård, men havde på sine ældre dage købt stedet her. Jorden blev lejet ud og efterhånden bebygget med boligblokke. Lige overfor Kjeldsens gård lå en stor lagerbygning, som efter sigende rummede bårer, nødrationer og andet, der kunne blive brug for i tilfælde af krig eller naturkatastrofer. I en periode stod der her udenfor en ældgammel brandbil, som vi børn legede i. Det havde den nok ikke så godt af. Man må håbe den i tide havnede på et museum og blev gjort i stand, inden den blev helt splittet ad.

I børnehaven

Det sidste år, før jeg skulle i skole, gik jeg i børnehaven. Det var Dr. Louises Børnehaven, der lå ved Grønningen. Leder var fru Knudsen. Hendes søn Lars legede Henning en del med. Der var i børnehaven tre stuer. De små havde en tussegammel børnehavelærerinde. De mellemste havde fru Schlei – måske hed hun Schleimann eller sådan noget, men hun gik under navnet Schlei. Vores »lærerinde« i den store afdeling hed frk. Salqvist og var ret ung. Hende kunne vi godt li'. På legepladsen havde de fået en gammel bus slæbt ind. Den legede vi meget i. Det var strengt forbudt at kravle nedenunder og ind i det tomme motorrum – men det var spændende. Det at lege inde i bussen havde dog også sin charme. Vi kørte langt omkring.

Midt på formiddagen var det madpakketid. En dag, mens vi spiste, udbrod min gode ven Per tilsyneladende helt umotiveret: »Go' mor'n, sure pat«. Uheldigvis stod fru Knudsen lige bagved ham og opfattede ordene som møntet på hende. Han blev trukket op i én arm og kom øjeblikkeligt op i seng. Han så meget forbavset ud i det øjeblik, han blev trukket op.

Første dag i børnehaven 1. september 1960.

Hvis nogen bandede, skulle de skrubbe mund – vistnok dog ikke med brun sæbe, som vi ellers blev truet med.

De børn der blev hele dagen sov til middag ovenpå i køjesenge. Jeg fik lov at prøve en enkelt gang – jeg var kun formiddagsbarn. Her ovenpå fik vi også sommetider lov til at komme op og lege. Rummet var lige så stort som »Mellem« og »Stor« tilsammen fraregnet skunken, som blev udnyttet til træk-ud-køjer. Fru Knudsen havde nok lejlighed i den anden ende, over »Lille«.

Det skete, vi var ude at gå. Pænt stillet op i to rækker og så ned i skoven, eller hvor det nu var. En gang havde Bent (med den knækkede fortand) fødselsdag. Vi blev alle sammen inviteret med til Eshøj. Hans far var vognmand, så vi blev alle proppet i en stor bus og kørt derud, hvor vi legede hele dagen. En herlig dag i godt

vejr. Noget med kager og saftevand står også i min erindring fra den dag.

Thisted Gymnasium

Far havde sit arbejde på gymnasiet, der lå kun et par hundrede meter fra, hvor vi boede. Det var nemt. Tit gik vi derom om aftenen, hvis han skulle finde noget frem til næste dags undervisning. Da han underviste i fysik i mellem-skolen, var vi tit omme for at afprøve forsøgene inden, så han selv vidste, hvad han skulle gøre – han var vist ingen ørn til det fag. Oppe i biologi-lokalet var det vældig sjovt at kigge på alle de udstoppede dyr: Aber, fugle og sikkert en hel masse andre, så jeg lærte tidligt mange dyr og fugle at kende. Det var også sjovt at få lov at puste i apparatet til at måle lungekapacitet – noget med en gummislange og noget der lignede en mælketransportspand, der via et snoretræk og lodder hævede sig, når man pustede af sine lungers fulde kraft. Geografilokalet var vældig spændende med kortene og modellen af solsystemet, som kunne køre rundt, når man drejede et håndsving.

Tegnesalen, der lå inde bag biologi, var vi en gang imellem inde og kigge på. Man skulle gennem dobbelt-døre for at komme derind.

I snak med en abe. 1957.

Da mellemskolen blev nedlagt, fik vi alle deres vandfarver. Vi har vist stadig nogen af dem. Det allerbedste var filmlokalet. Et lille lokale med vakkelvorne bænke. Der var altid mørklagt. Vi så tit nogle film, der var kommet til skolen. Hvis far mente det var noget for mig, gik vi derover om aftenen og så dem. Der var film om besættelsestiden, om olieeftersforskning, om vilde dyr og beretninger fra fjerne egne. En billig underholdning. Hvis filmen egnede sig, så vi den også baglæns – desværre uden lyd. Når filmen skulle spoles tilbage, foregik det på et apparat drevet med et håndsving. Der var noget ved håndsving dengang.

Lærerværelset var stort. Gode stole med armlæn og et langt bord. Hver lærer havde sin faste plads. Der var også en lille sofa. Den kunne de ivrigste lærere kapre i de større frikvarterer og få sig en lille lur. Åge Elming var efter sigende fantastisk til at snuppe sig en lur på få minutter, hvorefter han rejste sig og var vågen som altid. Hver lærer havde også sin egen kop, medbragt hjemmefra. Da der ikke var varmt vand på lærerværelset, og da ingen gad vaske op, blev koppen kun skyllet af og sat ind på sin plads i skabet. En gang eller to om året havde far koppen med hjem. Så stod den i blød i saltlage et døgn tid, inden den kunne vaskes op på normal vis. Han brugte sukker i kaffen, så det har nok været en lettere betændt sag. Når en af lærerne havde fødselsdag, gav vedkommende kringler. Det blev adviseret ved, at et kunstfærdigt skilt, som tegnelærer Skov sirligt havde tegnet, blev trukket ud af sit hylster – det viste en kringler. Når det var halvt trukket ud, betød det kringler i morgen – på dagen blev det helt trukket frem – så kunne man på forhånd disponere madpakkens størrelse. Ved siden af det lille køkken var lærerværelsets telefon. Den kunne i en snæver vending bruges privat, men det var ikke noget, man gjorde. Fra den anden ende af lærerværelset kunne man gå ind i lærerbiblioteket. Fra lærerværelset var der en flot

Afsløring af gymnasterne ved Gymnasiehallen 1963.

udsigt over fjorden og til Mors. Denne udsigt var selvsagt endnu flottere fra biologilokalet ovenpå.

Nede i kælderen i østfløjen boede pedel Olsen og hans kone. Hvis man kom om aftenen på skolen, var det helt sikkert, at Olsen kom for at skifte håndklæder eller noget andet – han passede godt på skolen. Af ham lånte far en gang en stige og fik den ikke leveret tilbage. Da han endelig kom i tanke om at få den leveret tilbage, ville Olsen ikke ha' den, for skolen havde fået et nyt og bedre stigesystem.

På et tidspunkt blev der afsløret et kunstværk ved den nybyggede hal ved Gymnasiet. Jeg syntes det var nogle underlige stive figurer. Hallen dannede også rammen for den årlige gymnasiefest. Far og de andre lærere samt ægtefæller (og altså nogle dertil hørende børn) var med. De første år var det et jazz-band, der spillede. De fik af lærerne skyld for at spille

utilladeligt højt. Snart var det et pigtrådsorkester, der stod for de musikalske udfoldelser. Så vidt jeg husker, hed de Moneymakers. Dem blev der heller ikke sagt mange rosende ord om fra lærerside.

Thisted Børgerskole

Børgerskolen bestod af tre afdelinger. En lille, hvor de små holdt til. Det var nok den ældste afdeling. Den store gamle ud mod Skolegade var for mellemtrinnet, mens de store holdt til i den ny fløj. Dertil var faglokaler i en fløj bygget sammen med den ny og to gymnastiksale, hvoraf den ene var lige så gammel (Hestestalden) som den gamle fløj. Senere blev der bygget en ny stor og flot sal med scene.

Inden sommerferien blev jeg skrevet op til at komme i 1. klasse. Det var frk. Schelle, der stod for det. Der vankede et bolche. Om det

var fast kutyme, eller det var fordi hun kendte mor ved jeg ikke, men det tiltalte mig, at skolen gav bolcher.

Første skoledag startede med, at vi blev stillet op klassevis med de nyindkøbte lædertornystre på ryggen. Alle os med de grønne sløjfer skulle gå i 1. C, have frk. Steffensen til dansk og klasselærer og fru Jessen, præstefruen, skulle vi have til regning og kristendomskundskab.

Vi havde godt nok vores eget klasselokale, men vi skulle dele det med en 3. klasse. Det foregik på den måde, at 3. klasse gik i skole om formiddagen og vi små i 1. klasse mødte klokken 12 og gik så i skole til klokken 15. Derfor var der rimeligt god plads til os i frikvartererne. Denne noget specielle ordning kom sig af, at Borgerskolen var alt for lille til alt for mange elever. Miseren var, at byen fra en gang sidst i 1920'erne havde haft to rimeligt store skoler, nemlig Borgerskolen og den nybyggede Østre skole. Da byrådet i slutningen af 1940'erne fik trumfet et gymnasium igennem, stillede man Østre skole til rådighed for denne institution og klumpede alle folkeskolebørnene sammen på Borgerskolen. I årene derefter havde man forsømt at få bygget en ny Østre skole. En sådan blev først bygget først i 1970'erne omme på Kronborgvej.

Frk. Steffensen, som jeg husker som en ung og meget sød lærer, rejste imidlertid til Vejle efter de første to år. Hun havde fået arbejde i Vejle og skulle vist også giftes på de kanter. Kurt Bak Jensen var så ham, der overtog. Vi fik at vide, at han mest var vant til at undervise de større klasser, så vi var noget bange for det skift. Han var imidlertid en utrolig dejlig lærer. Godt nok kunne han give en balle, men det var på en afdæmpet og dog meget bestemt facon. Opførte man sig ellers rimeligt, var han alle tiders gode lærer. Han var rigtig god til at forklare tingene på en ligefrem og jordnær måde. F.eks. når det drejede sig om bøjninger af udsagnsord, fik han os til så vidt muligt

at gøre tingene og sige, hvad vi gør i dag, og hvad vi gjorde i går. Så han fik lampen til at svinge og os til at hoppe, hviske, grine osv. Da vi var færdig med 3. klasse, skulle vi igen skifte dansklærer, for Kurt Bak Jensen var blevet »kurator«. Hvad sådan én lavede, vidste vi ikke, men sådan var det altså. Det blev så Aase Søndberg, der overtog os i dansk. Hende havde far for øvrigt haft som elev på gymnasiet, dengang under navnet Aase Kielsgaard. Hun var en herlig, frodig kvinde, som vi holdt af og respekterede. På et tidspunkt, måske i slutningen af 4. klasse, fik hun en søn, Claus, og vi må så have haft en vikar i en periode. Om det forløb har jeg ingen erindring. Fru Søndberg havde vi som lærer, til vi gik ud af 7. klasse og splittedes op i en realafdeling på Borgerskolen eller på gymnasiet eller dem, der gik i 8. kl. I hele perioden til og med 7. kl. holdt fru Jessen fast i os i regning og kristendom. Så

Per Frostholt og jeg første skoledag 1962.

længe det drejede sig om regning gik det fint. Nok kneb det lidt mere for hende, da vi kom til matematikken, det at regne med bogstaver. Hvorfor vi skulle regne med bogstaver, blev aldrig helt klart for os. Fru Jessen kunne godt være noget distræt. Et par gange gik hun hjem før tid, så vi måtte hjem og hente hende i præstegården. Én af gangene tog det lidt tid at få hentet hende, for hun var gået i gang med at bage leverpostej og stod og var godt i gang med kødhakkeren. Så skulle der jo lige ryddes lidt op, inden hun kunne komme op til os. Måske har vores sendebude, Tove og Birgit, heller ikke været for hurtige.

Efterhånden fik vi også andre lærere. Da vi begyndte på engelsk, blev det med en lærer »på græs«. Hun kunne slet ikke styre klassen, så det var noget rod. Fru Søndberg fik dog nys om forholdene og gav os en ordentlig omgang. Det hjalp, da den værste ballademager og et par andre smårødder kom en tur gennem vridemaskinen. Den ene »på græs« afløste den anden. Først da vi fik Kurt Kristensen i 7. kl., fik jeg lært noget engelsk. Han var godmodig, men havde faste grænser, og vi var trygge ved ham.

Historie – og udflugt

Faget historie kom også ind. Vi fik Bjarne Søndberg til faget. Der var godt nok meget udenadslæren, men på én eller anden vis fik jeg meget stor interesse for faget, men den havde jeg vist i forvejen, for jeg havde andre steder læst det, vi hørte om. Interessen for historie stammede vist fra første gang, jeg hørte Tjajkovskys 1812-ouverture og af far fik fortalt historien, som den illustrerede. Jeg læste en del historiebøger, men det var først, da jeg i løbet af 6. kl. læste hele Grimbergs Verdenshistorie, at min viden kom op på et rimeligt højt niveau. Fag som biologi og geografi kom også ind. Geografi var en kedelig omgang med

lærer Bunk. Vi lærte danske byer og åer og tegnede af efter en nolle bog. Bunk havde måske mere travlt med sit kommende arbejde som leder af den nye Østre skole på Kronborgvej. Biologi var ikke så lidt mere spændende, idet lærer Svankjær, som i øvrigt var pedellens søn, var meget engageret i faget. Han fik os blandt andet til at fare land og rige rundt og samle planter ind, som vi bestemte og pressede til et herbarium, et hæfte, hvori vi klistrede de pressede planter ind og skrev op hvad de hed og hvor vi havde fundet dem. Det var noget af en dille den sommer.

Gymnastik var først noget, vi fik i de lidt større klasser (4. kl. vil jeg tro), for der var slet ikke kapacitet til, at alle kunne komme i gymnastiksalene, for der var nemlig kun to af slagsen til de 1400 børn. Da vi så fik faget, blev det startet af en lærer »på græs«. Dengang var seminaristerne ude i det virkelige skoleliv uden opsyn eller vejledning så vidt jeg kan se et halvt år. Han var småsadtist. Vi løb rundt i salen, og hvis vi ikke var hurtige nok, kunne vi få et rap af en stump tov. Noget i stil med gymnastiklæreren i Gummi-Tarzan. Vi løb rundt, lavede arme-bøj-og-arme-stræk, hoppede over buk og andre redskaber. Sommetider fik vi lov at spille høvdingebold. Det gjorde nas at blive ramt af en tung, rød gummibold. Fodbold blev det også til om sommeren. Så skulle vi ta' cyklen og køre ned på Stadion, der lå hvor Kappelstensvej løber ud i Kystvejen. Da vi havde klædt om, blev vi som det første af læreren (en anden »på-græs'er«) sat på hold og fik tildelt vores pladser. Jeg skulle være venstre halfback. Hvad sådan én laver, er aldrig gået op for mig, men jeg blev god til taktisk at trække mig derhen, hvor bolden ikke var. Når vi var færdige med anstrengelserne, kunne vi få et bad. Det var mest koldt vand. Thisted Idræts Klubs klubhus havde godt nok noget gasopvarmning af vandet, men det havde vist ikke den store effekt på vandets temperatur. Men

blot vi havde lidt vådt hår at fremvise bagefter, gik det fint for et bad.

Sløjd fik vi også. Læreren var meget militaristisk, måske som kompensation for at han haltede kraftigt. Vi skulle save i takt og gå på række, når vi satte værktøj på plads. En gang listede vi savsmuld i hans pibe. Hvordan det smagte, fik vi aldrig at vide, men vi godtede os. At jeg fik lavet nogle meget fine ting i sløjd, er så en helt anden historie. Først en bordskåner, siden en teaktræsplingvin og mesterværket, en serveringsbakke, har jeg stadig. Læreren forsvandt dog snart fra skolen. I første realklasse var det en anden lærer, der stod for faget. Vi skulle lave en klumpsy telefonhylde. Den endte på Skt. Hansbålet, da jeg efter endt bedømmelse fik den med hjem til sommerferien.

Vi kunne købe mælk til vores madpakker. Det var kvart-liters flasker med aluminiumskapsel. De blev sat inden for døren i trådkurve af budet fra mejeriet. Så var det

mælkeduksene, der skulle hente det afmålte antal til klassen.

Vi kunne købe sparemærker. En fin fidus for sparekassen. Når en bog var fuld, gik man ned i sparekassen på Storetorv og fik beløbet sat ind. En gang havde en pige fået en 100 kr.-seddel af sin bedstefar. Den svansede hun op og ville købe mærker for. Hun fik vist venligt besked om, at det nok var bedre, hun gik direkte ned i sparekassen med den. Så mange mærker havde vel fyldt flere sparemærkebøger.

Hvert år var skolen på udflugt. De små klasser (1. til og med 3. kl.) tog til Sjørring, de ældre til Aalborg. Turene til Sjørring begyndte med, at vi stillede op klassevis i skolegården, udstyret med fornuftigt tøj og madpakken i en lille taske. Fra skolen marcherede vi ad Kr. Koldsgade, forbi Frederikstov og ned på stationen, hvor de i dagens anledning havde fyret op i det gamle damprangerlokomotiv, som var spændt for de gamle vogne, hvori vi blev fragtet de fem

På vej til stationen – frk. Steffensen forrest. 1962.

km ud til Sjørring station. Damplovene var på det nærmeste afskaffet i ordinær drift, så det var noget af en oplevelse at se røgen vælte ud af lokomotivet og forbi (og ind ad) vinduerne, mens vi sneglede os af sted. På røgen syntes jeg det så ud til vi kørte 100 km i timen, hvilket jeg glædestrålende meddelte de andre. Jeg blev straks opfordret til at kigge ned på jorden i stedet. Så blev jeg klogere og holdt mund. De medførte madpakker var vist spist, inden vi kom til Sjørring.

Fra stationen i Sjørring marcherede vi så over til Sjørring Vold. Klassevis satte vi vores tasker med madpakkerne, inden vi blev sluppet løs til det, der var meningen med dagen. Vi løb op på volden, trillede ned igen, løb op og trillede ned igen. Blev vi trætte af det, legede vi fangeleg eller bare løbe-rundt-leg mellem træerne udenom. Et sted i området var der en karrusel, som man kunne købe sig en tur i. Et af årene blev det regnvejr. Så legede vi en del af tiden sanglege (Bro Bro Brille og sådan noget) inde i en sal, som må have været kroens.

Hvis vi alle sammen skulle være derinde, må der ha' været proppet eller salen enormt stor. Hver årgang var på 5 klasser med 25 til 30 børn i hver, altså ca. 400 børn. Det må ha' krævet noget af de lærere, der var med, at holde styr på den flok.

Da vi kom i 4. kl., gik turen til Aalborg. Vi kørte igen med tog, Fjerritslevbanen, som i dagens anledning havde fundet noget af deres allerældste materiel frem. Til daglig kørte man med skinnebusser. Turen var lang, for der kørtes ikke hurtigt. De 100 km i sneglefart tager sin tid, så vi var vist temmelig uudholdeligt urolige. Fru Søndberg forsøgte dels at lade som ingenting, og dels forsøgte hun med vekslende held at få de værste uromagere til at dæmpe sig. Legen med at trække hinanden over stolesæderne fik vi lang tid til at gå med. Der foresvæver mig noget om, at Poul Michael var en tur i bagagenettet, men det er måske blot historien om turen, der blev bedre og bedre for hver gang, vi fortalte den til hinanden. I Aalborg marcherede vi ud til zoologisk have. Om

Damplovet med udflugtsvognene.

vi var andre steder, har jeg ingen erindring. Men turen var go'! Det var vist den sidste udflugt vi var på.

Da jeg startede i 1. klasse, var der enkelte kendte fra børnehaven. Der var i hvert fald Per. Ham kom jeg til at sidde ved. Poul Martin fra Nørregade kom jeg godt ud af det med og senere Per Møller ude fra lejlighederne på Fårtoftvej. Karsten fik jeg også meget med at gøre, men det var vist mest i de større klasser. Tove havde jeg set før, hun var datter af »den unge« træhandler Larsen – hende havde jeg set i butikken. I 4. kl. kom endnu en Per ind i klassen. Han kom fra Hønefoss i Norge. Han var vist ganske dansk, men havde en let norsk tone. Han var næsten afro-kruset og gik fattigt klædt. Jeg legede en hel del med ham. Selvom vi legede nede ved ham, han boede i Vestergade med indgang fra »Duttelgaden«, kom man aldrig ind hos ham. Måske skammede han sig over, hvordan de boede. Hans forældre havde vist et renseri. Senere havnede han i Folketinget. På samme tidspunkt kom Søren ind i klassen. Han var sort- og strithåret. Han kom fra Aalborg og var vist blevet kørt i skole den første dag. Han vidste i hvert fald ikke, hvordan han skulle finde hjem igen, så jeg fulgte ham hjem til, hvor han boede, ovre på Agerland, ikke ret langt fra hvor jeg boede. Det blev indledningen til et langvarigt venskab.

En tragedie ramte klassen, vel nok i slutningen af 4. klasse. Der var ved at blive stillet op til Tivoli nede på havnen. Mogens havde været nede og kigge på det. I krydset ved Toldboden overså han en bil og blev dræbt på stedet. Hele klassen var med til begravelsen. Fru Søndberg havde solbriller på. En mørk pige fra Tivoliet gik i vores klasse de få dage, de var i byen. Hun havde den største buket blomster med. Som alle vi andre kastede hun den ned på kisten. Ulykken må have gjort et stort indtryk på tivolifolkene.

Hvis vi ikke opførte os ordentligt, kunne vi få en omgang skæld-ud. Hvis det var værre, fik vi en tur i skammekrogen. Det var nu ikke brugt særligt meget. Jeg havde en enkelt gang den ære. Hvad jeg havde gjort, erindrings jeg ikke. Sikkert snakket med Per. Udenfor-døren blev også brugt. Hvis man smed med sne i frikvartererne, vankede der eftersidning. En gang overså jeg, at Kodriver (lærer Jensen) kom bagfra, mens jeg var i gang med den sport. Det var kedeligt at sidde der en time, efter alle de andre var gået hjem. Vi skulle bare sidde der og glo op på tavlen i 50 minutter. Poul Pedersen sad ved katederet, læste og småblundede imens. Min gode ven Henning havde også haft Poul Pedersen – hans klasse var det en gang lykkedes at snige sig væk fra timen, da den gode Poul var faldet i en dyb slummer.

Brødudsalget

Overfor Borgerskolens indgang ved Hestestalden lå en lille slikbutik eller måske snarere et brødudsalg halvvejs nede i kælderen. Det var strengt forbudt at gå derover, men da gårdvakterne som regel ikke var alt for tidligt ude, var det en udbredt sport at rende derover i frikvartererne og forsyne sig. Det var som regel jødekager, det drejede sig om, men almindeligt slik blev også hentet. På et tidspunkt gik der blandt de »store piger« mode i at købe et lille halvt franskbrød, som de udhulede og stoppede fulde af flødeboller. Mindre modige (som jeg) forsynede os på den måde, (jeg mener nu aldrig jeg havde ret mange penge til den slags narrestreger), at vi fik andre til at løbe derover mod at gi' dem noget af rov'et. Når disse modige fik samlet ordrer fra mange, var der en god fortjeneste. Selvfølgelig gik det galt en gang imellem, når gårdvakterne, enten tykke Poul Pedersen eller spidsnæsede Preben Pedersen dukkede op. Så vankede der svedere. De mest modige cyklede ned til Mønsterbageriet

overfor stationen, hvor de købte jødekager, der var meget større end dem hos mutter over for skolen.

Gårdvagterne i den store skolegård havde for vane at tilbringe det meste af frikvartererne i pedellens værksted, kaldet »gaskammeret«. Det lå lige inden for døren til højre i den ny fløj. Så var vi i fred for dem.

Gårdvagten i den lille skolegård hed Jensen, men gik aldrig under andet navn end »Kodriver« – hvem der så havde fundet på det navn. Han forlangte, som man gjorde på den tid, at vi skulle stå klassevis pænt på rækker, to og to, når det ringede ind. Stod man og fjollede, snakkede eller så'en, kunne han finde på at hive ungerne i de små nakkehår. Det gik ikke så godt, da han forsøgte med min ven Per, for han var så plysset, at han ikke kunne få ved. Det grinede vi noget af – bagefter. De klasser, der stod pænest, fik lov til at komme først ind. Når det var tid til, at timen skulle begynde, bad gårdvagten én af de større drenge om at ringe med klokken, der hang ved indgangen til »Den Mellem«. På et tidspunkt blev den erstattet med et elektrisk ringeapparat.

Var det regnvejr, stod vi alle sammen som sild i en tønde under halvtaget eller opholdt os så meget som muligt på gårdtoiletterne. Der var endog nogen, der røg derinde!

Hver morgen sang vi morgensang. Da vi gik i »Den Lille«, foregik det lige inden for indgangsdøren. Lærer Gade eller lærer Berg spillede for på violinen, stående et par trin oppe ad trappen. Lærer Berg spillede godt. Lærer Gade spillede og sang på én gang. Det lød ikke godt. Pladsen var trang, så vi stod som sild i en tønde.

Vi har sikkert også sunget morgensang, da vi senere kom over i »den gamle« fløj, men det kan jeg ikke huske noget om. Derimod husker jeg, at vi også sang morgensang, da vi kom over

i »den ny« fløj. Her var det først og fremmest lærer Per Knudsen, der stod for det musikalske. Han sang godt – jeg mener også han spillede klaver til, men det er ikke helt klart. Senere, da jeg fik ham til musik i 1. og 2. realklasse, blev vi klar over, hvor dygtig en musiker og musiklærer han var. Før den tid var vi vist lidt bange for ham. Hvor uretfærdigt. Han var et klogt menneske og en stor pædagog. Han blev min højt elskede lærer i matematik, historie og musik i 1. og 2. real.

Thisted

... fra slutningen af 1950'erne til op mod 1970

Artiklen er en del af en samling erindringer på Lokalhistorisk Arkiv med dette billede på forsiden.

Niels Nørgaard Nielsen
Født 1955 i Thisted, lærereksamen 1978. Indsamler og formidler lokalhistorie for Støvring lokalhistoriske Arkiv.